

Puigdemont i l'status quo

written by Xavier Martínez Gil | 28 d'abril de 2016

No em va agradar l'entrevista que va fer l'Ana Pastor al MHP Puigdemont dilluns de la setmana passada a la nit. No em va agradar la periodista quan no va ser capaç d'explicar què va passar un divendres sant de 1977 quan s'hi va referir el Puigdemont. No tots teníem fresca a la memòria el dia en què es va fer oficial la legalització del Partit Comunista de Santiago Carrillo. Però el que és pitjor: no em va agradar el Puigdemont.

Les meves crítiques no seran per les catalanades que va fer al parlar castellà, com ara "tenemos un plato parado en la mesa" o el "nosotros defendamos". Cal acceptar que aquestes coses puguin passar i que, al parlar qualsevol llengua, es colin girs de la llengua d'origen. Al cap i a la fi, pitjors destrosses lingüístiques escolto cada dia de la boca de monolingües. El que no em va agradar, doncs, del President, no estava en la forma, sinó en el contingut. No em va agradar el que va dir o, per a ser més precisos, el que no va dir. Només començar l'entrevista va parlar de la voluntat de fer una consulta. Però, de què dimoni estava parlant? Consulta? Per què no va dir referèndum? Del que es tracta, en tot cas, és de fer un referèndum d'autodeterminació que és la manera com un poble decideix democràticament esdevenir un estat independent. En què pensava Puigdemont quan va dir "consulta", en fer un nou 9N? O pretenia desdibuixar el resultat d'un possible referèndum? Francament, si no va ser intencionat, em va semblar un tret al peu.

Posteriorment, referint-se a la independència com a un moviment que neix de la ciutadania i que els polítics han assimilat i al qual s'han hagut d'adaptar, va dir que el poble, el que demandava era un canvi d'status quo. Em vaig quedar de pedra. Ara resulta que a les multitudinàries manifestacions de cada 11S la gent no demanava independència

sinó canvi d'statuts quo. Eps, però potser és que no vaig parar prou atenció a allò que cridaven els manifestants. O potser el Puigdemont estava pensant en el mític grup *Status Quo* per oferir-li a en Rajoy *Whatever you want*, es a dir: el que vulguis. Perquè, ja em direu, què ha de negociar amb Rajoy? La celebració d'un impossible referèndum? Però, anem a veure, quina part de la paraula autodeterminació no entenem? El dret a l'autodeterminació no és negociable. No puc arribar a entendre que, tenint una majoria independentista al Parlament, tenint un mandat democràtic clar, em vingui ara el Puigdemont amb què vol negociar amb en Rajoy. No hi ha res a negociar, més enllà dels criteris per a un repartiment d'actius i passius arribats el cas. Però el que em va deixar absolutament descol·locat va ser quan va dir que no hi havia una majoria a favor de la independència. En primer lloc, el 27S es comptabilitzaven escons, no pas vots. Per a comptar vots de sí i no de forma clara només serveix un referèndum amb una pregunta clara i una resposta de sí o no. Però, tot i així, els vots del 27S favorables a la independència van ser superiors als vots contraris a la independència. La resta de partits van dir explícitament que no volien ser comptats ni amb uns ni amb els altres.

Em fa l'efecte que aquest Govern està en una dinàmica i un "full de ruta" incerts. Només així s'explica que en Puigdemont afirmés que no declararia la independència i que al final de la legislatura deixaria Catalunya en situació de pre-Estat. Més aviat crec que la deixarà en situació de prestat, igual que està ara, i sumida en el procés.